

במדינה

(המשך מעמוד 15)

לכם ימשיכו בהידוק הקשרים בינינו ואולי גם יסכימו להשתתף במימון הנסיעות.
"כנראה שאני לא אטפל יותר בנסיעות לגרמניה" סיכם השבוע קוז את מסעותיו. "תרמתי כבר את חלקי להידוק הקשר, ביחוד עם הצעירים הגרמנים. אבל עובדה היא שכל ראשי-המועצות והעיריות, שועמו עלי בגלל חלוציותי בשטח זה, נוסעים עכשיו לגרמניה בכל הזדמנות."

רפואה

גלגולה

של מגבת

אחד-עשר חודשים סבל אלי מאיר (70), ממחלה שאיש לא יכול היה לאבחנה. אלי, פנסיונר של עיריית רמת-גן, סבל כאבים ומיחושים נוראים בבטנו. הוא הפסיק לאכול, הקיא, ירק דם והתעלף. מאחר ש-הדיבור ניטל ממנו לפני 15 שנה, היה אלי מסביר לרופאים בשפת-האילמים את סבלו.

אולם הרופאים לא יכלו לסייע לו. מדי פעם הוכנס אלי לבית-החולים ב"לינסון לבידוק שלא העי' לו דבר. יום אחד החל אלי להקיא כמויות גדולות של דם. אשתו, שמאז חלה בעלה נטשה את מלאכת הפרוי' נות שלה, הבהילה אותו לבית-החולים ב"לינסון. מאחר ש-בית-החולים לא הי' בתורנות, היה צורך להעבירו ל-בית-החולים תל-השומר.

מאיר

שם ערכו לו צילומי-רנטגן. הצילומים הראו לרופאים כי בקיבתו של אלי נמצא חפץ גדול בלתי מזוהה. על שולחן-הניתוח חים פתחו המנתחים את בטנו של אלי.

הם הוציאו מתוכה מגבת כחולה באורך של 50 ס"מ, מקופלת בקפידה ובמצב של רקבון.

דמי איחסון. כששאלו שמע את זה הוא קיבל שוק, "סיסרה אשתו. זה לא נכנס לו לראש. הוא לא יכול היה לראות ג'וק, או איך הוא יכול היה להשלים עם המחשבה ששנה שלימה חי עם מגבת ב-בטן."

אלי מאיר לא בלע את המגבת. היא הייתה רכושו של בית-החולים ב"לינסון. לפני אחד-עשר חודש ערכו לו שם ניתוח קיבה. כשתפרו את החתכים, הסתבר, שכהו המנתחים את המגבת בפנים.

"כל בן-אדם יכול לעשות טעות", אמרה אשתו, "אבל למה זה היה צריך להיאר שנה שלימה בפנים. כואב לנו שעכשיו אנחנו צריכים לעשות משפט נגד ב"לינסון. הרופאים והאחיות שם היו בסדר. אלי לא מכין למה הם נותנים לו ללכת למשפט. אפשר היה להגיע להסכם. מה יש? הבית שלנו ריק. בקושי יש משהו לאכול. אני כבר לא קניתי שמלה שלוש שנים. אין לנו גם ילדים שיכולים לעזור לנו."

באמצעות עורך-דין אליקים העצני, הגיש אלי מאיר תביעה פיצויים נגד בית-החולים ב"לינסון. על סכום של 62 אלף ל"י — דמי איחסון המגבת בקיבתו.

חיות

סופו של

החמור נאצר

נאצר היה חמורו של אברהם איבנו. זה קרה בתיאטרון האידי של ישראל ואלין, שהעלה את ההצגה עקידת-יצחק. החמור היה בן שלושה חודשים, ואלין מצא אותו כש-היה בן שבועיים כדי להפכו לשחקן.

בהצגה היה החמור נאצר ידו של ישיב' צאל. וישמעאל היה אומר על הבמה לחמור באידיש: "אתה היידי הכי טוב שלי. שנינו

(המשך בעמוד 24)

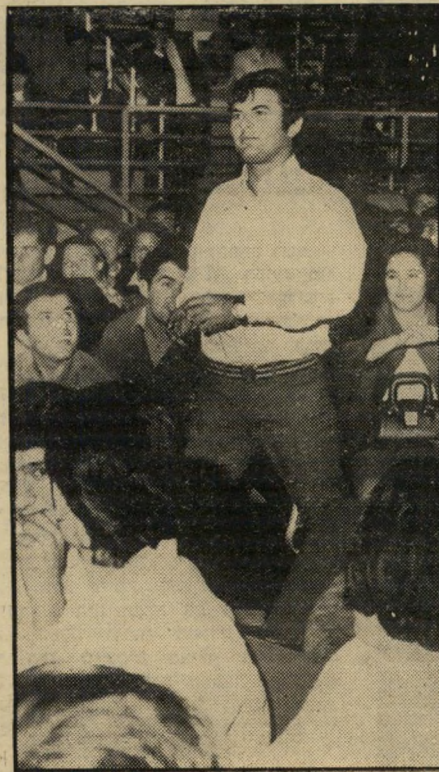
מראה כללי של הבמה. באולם הפסטיבל. הסידורים, הקישוט, הציוד האלקטרוני עמדו על רמה המקובלת במופעים בינלאומיים. צוותי טלביזיה הסריטו את המופע, אשר יוקרן בארץ ובח"ל.

אלופי הפסטיבל זוכים בפרסים ובתשואות

"שרביט הזהב שלנו!" קוראים שניים מ"הכוכבים החדשים" ומתחבקים בשימחה. מימין נראה המנחה, מני באואר, ואילו משמאל ניצב האיש שגרם לשימחה הגדולה: נציג חברת "פז", מר גרינשפון, אשר העניק את השרביט — "שרביט פז".

את טכס חלוקת הפרסים פתחה הגברת ויאולה תבורי, שחיל-קה לכל אחת מן הלהקות המשתתפות דיגלון של הפסטיבל. הגברת תבורי היא נציגת "טרופי קורפוריישן", המייצרת את המשקה החדש, "טרופיקולה", אשר בחסותה נערך האירוע.

נציג "סגנונות צ'רצ'יל" מקבל מידי מר וולי גאראט מיקרופון זהב. וולי, נציג חב' "רא-קום", האחראי להתקנת הציוד האלקטרוני.

שמעון רוזנר, מרחוב גרנדוס 25 רמת-גן, זכה במקלט טלביזיה, "אמקור", מתנת חב' רת, "אמקור-אמפא", שהוגרל בין הקהל.

מר יצחק וונטש, מנכ"ל מפעלי "אמקור", מגיש לנציג, "השמ-ניס וחרויס" פרס, "גיטרת חזקב".